

Arrest

nr. 256 566 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2021 tot weigering van de afgifte van een visum type D (*au pair*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C.DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 januari 2021 te Manilla een aanvraag in voor een visum type D als *au pair* in functie van haar Belgische partner.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 11 maart 2021 een beslissing tot weigering van het visum type D (*au pair*). Verzoekster werd hiervan op 12 maart 2021 te Manilla in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkene legt volgende zaken niet voor : een kopie van de au pair overeenkomst, een bewijs dat ze ingeschreven is voor Nederlandse taallessen in België of daarvoor ten minste een afspraak heeft gemaakt met een erkende instelling die degelijke lessen verschaft. Daarenboven is de ontvangende gastheer haar partner met wie ze plannen heeft om te huwen of wettelijk samen te wonen en op die basis verblijfsrecht in België te bekomen. Het is duidelijk dat de au pair procedure wordt misbruikt om betrokkene naar België te laten komen om hier dan verblijfsrecht aan te vragen op basis van haar relatie met de gastheer.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“(…)”

2.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

3.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt de door verzoeker ingediende aanvraag tot het bekomen van een visum D als au- pair geweigerd enkel en alleen op grond van het feit dat verzoekster geen kopie van de au- pair overeenkomst en een bewijs dat ze ingeschreven is voor Nederlandse taallessen (of daarvoor een afspraak heeft gemaakt met een erkende instelling die degelijke lessen verschaft) heeft neergelegd en dat de au- pair procedure zou worden misbruikt om haar naar België te laten komen om hier verblijfsrecht aan te vragen op basis van haar relatie met de gastheer.

4.

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het bezit is van een arbeidskaart B geldig van 10.01.2021 tot en met 9.01.2022(cf. stuk 2).

Dat deze arbeidskaart B door de Vlaamse minister bevoegd voor de werkgelegenheid werd afgeleverd nadat alle noodzakelijke bewijsstukken door de gastheer waren neergelegd.

Dat dus aan de afgifte van de arbeidskaart B een grondig onderzoek is voorafgegaan.

Dat de effectieve afgifte van een arbeidskaart B erop wijst dat aan alle voorwaarden van de Wet dd. 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers voldaan is.

5.

Dat, wanneer verweerder in zijn weigeringsbeslissing stelt dat het visum visum D als au-pair wordt geweigerd omdat "geen kopie van de au-pair overeenkomst en een bewijs dat ze ingeschreven is voor Nederlandse taallessen (of daarvoor een afspraak heeft gemaakt met een erkende instelling die degelijke lessen verschaft) heeft neergelegd en dat de au- pair procedure zou worden misbruikt om haar naar België te laten komen om hier verblijfsrecht aan te vragen op basis van haar relatie met de gastheer » de facto zomaar bijkomende voorwaarden aan de Wet dd. 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, aan het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, aan de Vreemdelingenwet en aan het K.B. van 8 oktober 1981 toevoegt.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een kennelijk onredelijke beslissing.

Meer zelfs, is er sprake van machtsmisbruik in hoofde van verweerder nu deze bijkomende voorwaarden toevoegt dan deze gesteld in de wet/K.B.

Nergens wordt in de Vreemdelingenwet of in uitvoerend K.B. als voorwaarde gesteld dat de au-pair overeenkomst en een bewijs dat ze ingeschreven is voor Nederlandse taallessen (of daarvoor een

afpraak heeft gemaakt met een erkende instelling die degelijke lessen verschaft) bij de visumaanvraag zelf nog dienen gevoegd te worden.

*Deze stukken, met name de au-pair overeenkomst en het attest van aanmelding bij het Agentschap Integratie en Inburgering (cf. stuk 2), werden overigens al neergelegd bij de aanvraag beroepskaart, waarna deze, gezien de volledigheid van het dossier, werd toegekend.
(...)"*

2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing, zoals ze aan verzoekster ter kennis werd gebracht, nergens een juridische grondslag vermeldt. Nochtans wordt op de "ACTE DE NOTIFICATION" het volgende aangegeven: "*La décision de refuser la délivrance d'un visa prise conformément à/aux article(s) (SEE MOTIVATIONS)*". Op de beslissing zoals ze ter kennis werd gebracht, is enkel een "Commentaar" weergegeven, maar is de ruimte naast de titel "Motivatie" blanco gebleven.

In het beslissingsformulier, dat in het administratief dossier is opgenomen, en in de nota met opmerkingen wordt wél verwezen naar de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), maar deze vermelding werd niet opgenomen op het kennisgevingsformulier.

2.5. Daargelaten de vraag of voormelde bepalingen de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn bevoegdheidsdomein toelaten een visum type D (*au pair*) te weigeren wegens het niet voorleggen van "*een kopie van de au pair overeenkomst, een bewijs dat ze ingeschreven is voor Nederlandse taallessen in België of daarvoor ten minste een afspraak heeft gemaakt met een erkende instelling die degelijke lessen verschaft*", kan uit het administratief dossier niet worden opgemaakt dat aan verzoekster naar aanleiding van haar visumaanvraag van 22 januari 2021 werd gevraagd om bijkomende documenten (*in casu* de *au pair*-overeenkomst en een inschrijvingsbewijs) neer te leggen. De Raad stelt vast dat verzoekster dus niet kon inschatten of haar visumdossier volledig was.

2.6. Zoals verzoekster in haar middel aangeeft, was aan de toekenning van haar arbeidskaart B (en het verschaffen van een arbeidsvergunning aan de gastheer) een onderzoek voorafgegaan in het licht van de voorwaarden van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van deze wet.

2.7. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat er twijfels rijzen omtrent de werkelijke bedoelingen van de betrokkenen. De bestreden beslissing ontbeert echter een verwijzing naar een toepasselijke bepaling of beginsel op basis waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris de mogelijkheid zou hebben een visum type D (*au pair*) te weigeren omdat de betrokken vreemdeling na de binnenkomst de bedoeling heeft om een verblijf aan te vragen op basis van haar relatie met de gastheer.

2.8. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van

verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een visum lang verblijf indiende, met het oog op een tewerkstelling als au pair, dit nadat zij eerder een visum kort verblijf had trachten te bekomen m.o.o. een bezoek aan haar partner (dhr. K.(...) C.(...)).

De bestreden beslissing maakt hieromtrent uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene legt volgende zaken niet voor : een kopie van de au pair overeenkomst, een bewijs dat ze ingeschreven is voor Nederlandse taallessen in België of daarvoor ten minste een afspraak heeft gemaakt met een erkende instelling die degelijke lessen verschaft. Daarenboven is de ontvangende gastheer haar partner met wie ze plannen heeft om te huwen of wettelijk samen te wonen en op die basis verblijfsrecht in België te bekomen. Het is duidelijk dat de au pair procedure wordt misbruikt om betrokkene naar België te laten komen om hier dan verblijfsrecht aan te vragen op basis van haar relatie met de gastheer.

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980”

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing op zeer duidelijke wijze overwogen dat uit de feitelijke omstandigheden van het dossier, in combinatie met het gebrek aan bepaalde stavingstukken, kennelijk blijkt dat de verzoekende partij de “au pair-procedure” tracht te misbruiken, ten einde zich in België bij haar partner te kunnen voegen.

In haar enig middel stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bepaalde voorwaarden zou hebben toegevoegd aan de wet van 30.04.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het KB van 09.06.1999 houdende de uitvoering van voormelde wet.

Dergelijke kritiek mist grondslag.

Geheel ten onrechte meent de verzoekende partij dat de loutere afgifte van een arbeidskaart B had moeten volstaan opdat zij ook in het bezit zou worden gesteld van een visum lang verblijf (type D) als au pair.

Verweerder verduidelijkt dat het bekomen van een arbeidskaart B -dewelke moet worden aangevraagd door het gastgezin- slechts één van de voorwaarden is, waaraan moet zijn voldaan, dit opdat een onderdaan van een derde land als “au pair” zou kunnen worden toegelaten tot het grondgebied.

Op de website <https://werk.belgie.be/nl/themas/internationaal/buitenlandse-werknemers/au-pair-jongeren-belgie> wordt heel duidelijk het volgende bepaald, dit voor wat betreft de voorwaarden waar aan moet voldaan zijn opdat men als au pair in België zou kunnen worden toegelaten (zie ook artikel 25 van het KB dd. 09.06.1999 houdende de uitvoering van de wet van 30.04.1999):

“De voorwaarden

Onder au pair-jongere verstaat men de jongere die tijdelijk in een gastgezin wordt opgenomen waar hij kost en inwoning geniet in ruil voor lichte dagdagelijkse huishoudelijke taken, om zijn taalkennis te vervolmaken en zijn algemene ontwikkeling te verruimen door een betere kennis van het land te verwerven door deel te nemen aan het gezinsleven van het gastgezin.

De au pair-jongere moet:

- tenminste achttien jaar en nog geen zesentwintig jaar oud zijn op de datum van toekenning van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart;*
- zich ertoe verbinden in België geen dienstbetrekking uit te voeren gedurende de au pair-plaatsing;*
- over een titel beschikken die hem in het land van herkomst recht op toegang geeft tot het hoger onderwijs of het bewijs leveren dat hij minstens tot de leeftijd van 17 jaar onderwijs gevolgd heeft;*
- een basiskennis hebben van de omgangstaal van het gastgezin of de verbintenis aangaan deze basiskennis onmiddellijk na aankomst in België te verwerven via het volgen van een intensieve taal cursus;*
- gedurende de au pair-plaatsing cursussen volgen in een erkende instelling, erkend of gesubsidieerd door één van de Gemeenschappen of bepaald door de Gewestminister die de tewerkstelling onder zijn bevoegdheid heeft, en die de gewesttaal of -talen onderwijst waarvan hij de kennis komt vervolmaken door trimestrieel een bewijs voor te leggen waaruit blijkt dat hij regelmatig deze lessen volgt;*
- nog geen arbeidskaart hebben verkregen in België.”*

Terwijl overeenkomstig artikel 12 van het KB dd. 09.06.1999 houdende de uitvoering van de wet van 30.04.1999 wel degelijk ook een overeenkomst moet worden gesloten, met verwijzing naar de vermeldingen en bepalingen die voorkomen in bijlage III van het KB dd. 09.06.1999.

Gelet op het voorgaande mist de kritiek van de verzoekende partij uiteraard grondslag, daar waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie voorwaarden aan de wet van 30.04.1999, dan wel het KB van 09.06.1999 zou hebben toegevoegd, door in de bestreden beslissing vast te stellen dat geen bewijs van Nederlandse taallessen werd voorgelegd, en al evenmin een kopie van de overeenkomst blijkt te kunnen worden voorgelegd.

Het is allerm minst kennelijk onredelijk dat in het kader van de beoordeling van de visumaanvraag om de voorlegging van voormelde stukken wordt gevraagd.

Bovendien is het zeer pertinent dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt opgemerkt dat de ontvangende gastheer de affectieve partner blijkt te zijn van de verzoekende partij, waarbij bovendien kon worden vastgesteld dat er zelfs reeds plannen zijn om te huwen of wettelijk samen te wonen en vervolgens op die basis een duurzaam verblijfsrecht in het Rijk te bekomen.

Dienstig kan in dit kader worden gewezen op het feit dat de verzoekende partij reeds eerder een visum kort verblijf trachtte te bekomen, met het oog op een bezoek aan haar partner, waarbij dit visum werd geweigerd omdat het er alle schijn van had dat de verzoekende partij de visumtermijn niet zou respecteren.

Terwijl in de stukken van het administratief dossier bovendien ook een e-mail steekt van dhr. K.(...) C.(...), die uitdrukkelijk aangeeft dat zijn vriendin (i.e. de verzoekende partij) naar België zal komen en dat het de uitdrukkelijke bedoeling is om te huwen of wettelijk samen te wonen.

In de gegeven omstandigheden is het allerm minst kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, benevens de voorlegging van de arbeidskaart B, heeft onderzocht of de verzoekende partij überhaupt beantwoordt aan de voorwaarden om als au pair tot verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd op zeer gedegen gronden vastgesteld dat de verzoekende partij de au pair-procedure kennelijk beoogt te misbruiken, om zich in België bij haar partner te komen vervoegen en vervolgens een verblijfsrecht op basis van de relatie met de gastheer aan te vragen.

Ten onrechte verwacht de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift de procedure tot het bekomen van een arbeidskaart, met de procedure tot het bekomen van een visum lang verblijf type D. Daar waar de verzoekende partij gebeurlijk de toelating zou hebben bekomen om in België als au pair te werken (i.e. de arbeidskaart), doet zulks geen afbreuk aan het feit dat het uitsluitend tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie behoort om te beoordelen of de verzoekende partij wel degelijk beantwoordt aan de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf in het Rijk.

Eén en ander klemt a fortiori nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van de stukken van het administratief dossier kon vaststellen dat er allerm minst sprake is van een gebruikelijke context voor tewerkstelling als au pair, nu de verzoekende partij in essentie haar affectieve partner wenst te vervoegen.

In de mate de verzoekende partij naar België wenst te komen om haar affectieve partner te bezoeken en alhier bij de partner te verblijven, dient zij daartoe de geëigende procedure te volgen.

Louter volledigheidshalve -en slechts in ondergeschikte orde- merkt verweerder op dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift nog aanvoert dat de gastheer/haar partner lange dagen dient te werken, waardoor de gastheer/partner in de problemen zou komen voor wat betreft de opvang van diens minderjarig kind.

Nochtans blijkt uit artikel 27 van het KB dd. 09.06.1999 dat “de deelneming van de au pair-jongere aan de dagdagelijkse taken waarvan sprake in artikel 24, tweede lid, de kinderoppas inbegrepen, mag niet meer dan vier uur per dag en twintig uur per week bedragen; zij mag niet het hoofddoel van het verblijf uitmaken.”.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij, zoals vervat in het inleidend verzoekschrift, kan niet anders worden besloten dan dat het vermeende hoofddoel van het verblijf in België er op gericht is om de kinderen van de gastheer/partner te kunnen opvangen tijdens de lange werkdagen van laatstgenoemde.

In zoverre al zou worden aangenomen dat de verzoekende partij de au pair-procedure niet tracht te misbruiken, moet minstens worden aangenomen dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift minstens impliciet erkent dat niet voldaan is aan de voorwaarden voor het verblijf als au pair (i.e. het hoofddoel van het verblijf mag niet bestaan uit een deelneming aan dagdagelijkse activiteiten, met inbegrip van kinderoppas).

In die omstandigheden stelt zich -strikt ondergeschikt- de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij huidig beroep, nu zij kennelijk de voorgenomen tewerkstelling als au pair kennelijk niet in overeenstemming is met de wettelijke voorschriften dienaangaande.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het visum lang verblijf aan de verzoekende partij

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geen duidelijkheid verschaft over de precieze bepaling die in de bestreden beslissing werd aangewend om het visum te weigeren. De stelling van de verwerende partij dat “(d)e bestreden beslissing (...) immers genoegzaam met redenen (is) omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld” stemt niet met de werkelijkheid overeen. Er werd geen juridische grondslag vermeld.

2.10. De verwerende partij citeert in haar nota met opmerkingen informatie van de website van de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, waarbij zij de desbetreffende URL weergeeft. De verwerende partij toont evenwel niet aan dat de voorwaarden die door haar zijn weergegeven betrekking hebben op het bekomen van een visum type D. Na grondige lezing van de bewuste passage op de website, blijkt immers dat de voorwaarden die de verwerende partij citeert, hun grondslag vinden in artikel 25 van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers. Deze voorwaarden hebben betrekking op “de arbeidsvergunning en de arbeidskaart B”, zoals op de website wordt weergegeven. Los van de vraag of het nagaan van deze voorwaarden onder de bevoegdheden van de verwerende partij ressorteert, stipt de Raad aan dat de beslissing geen verwijzing bevat naar deze juridische grondslag. Terloops dringt zich trouwens de vaststelling op dat op dezelfde website volgende documenten worden opgesomd die nodig zijn om een visum aan te vragen:

“De vreemdeling die naar België wil komen als au pair-jongere dient in het bezit te zijn van een reisdocument (paspoort) dat minstens een jaar geldig is, een recent bewijs van goed zedelijk gedrag over de laatste vijf jaar, een geneeskundig getuigschrift te verkrijgen bij een door de ambassade erkende geneesheer en een arbeidsvergunning. Die arbeidsvergunning moet aangevraagd worden door het Belgisch gastgezin en wordt afgeleverd samen met de arbeidskaart B.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de visumaanvraag van verzoekster *prima facie* wel degelijk vergezeld ging van deze documenten zodat zij niet kon voorzien dat haar visum zou worden geweigerd wegens het ontbreken van stukken die in wezen betrekking lijken te hebben op de arbeidskaart/arbeidsvergunning waarover zij reeds beschikte.

2.11. De pertinente opmerking van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de algemene ontwikkeling van de *au pair*-jongere niet het hoofddoel lijkt te zijn van verzoekster en haar Belgische gastheer, maar dat zij een visum met het oog op een affectieve relatie viseren en het bijkomende motief

uit de bestreden beslissing dienaangaande, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de beslissing niet voldoet aan de vereisten inzake formele motivering en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De overige middelonderdelen behoeven geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2021 tot weigering van de afgifte van een visum type D (*au pair*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN